

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (έτησίᾳ) Γρ. 40 ἐξάμηνος	25
Ταχυδρομικῶς »	54 » 30
Ἐξωτερικοῦ Φρ. 12 »	7

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. **1.**

Εἰς τοὺς νέους συνδρομιτὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεὰν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ **15** γροσ. τὰ **13** διπλὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου δηλ. ὀγκώδης τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φύλλადιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. **3.** Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. **20** πλὴν τὰ ταχυδρομικά τέλη.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Μὲ τὰς κόρας τῶν ὀρθακλμῶν του ὑπερμέτρως διεσταλμένας ἐρροφούσε τὸ παγωτόν του—μισὴ βανίλια καὶ μισὴ φράουλα.— Τὸ ἐφυσούσε ὁ καλὸς μου φίλος Ἄλφα καὶ δὲν ἐκρύωνεν... ὄχι τὸ παγωτόν, ἀλλ' ἐκεῖνο πὺ ἐπαθε. Ὁ κόσμος πυκνός, ἀτελεύτητος καὶ πάντοτε ὁ ἴδιος, ἐξετέλει ἐμπρὸς μας τὸν στενὸν του γύρον, μέσα εἰς τὸν Κῆπον, βραδὺς ὡς νὰ παρεκλούθει κηδεῖαν ἀφανῆ· καὶ ἐγὼ πὺ γνωρίζω νὰ ἀναγινώσκω, καὶ χωρὶς νὰ μου τὰ λέγῃ, τὰ συναίσθηματὰ τοῦ φίλου ἐπάνω εἰς τὰς ρυτίδας καὶ τὰς συνοφρυώσεις καὶ τὰς χειρονομίας τοῦ μετώπου του, ἐβλεπα πῶς αὐτοὶ τοῦ κόσμου οἱ γῦροι τοῦ ἐφάνινον, ὡς τόσοι κλισοὶ καὶ τόσοι σπείραι ἀπεχθούς ἐρπετοῦ, πὺ τοῦ ἐσφίγγον τὴν καρδίαν του τὴν εὐπαθεῖ. Καὶ ὁ καιρὸς, ὁ ἀπείσις καὶ πληκτικὸς καιρὸς, ἐκεῖνο τὸ δειλινὸν τῆς Κυριακῆς! Χωρὶς νὰ φαίνεται πλέον ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις δὲν ἔδυσε ἀκόμη ἐκεῖ πρὸς τὸν Κεράτιον, τὸ συννεφάκιμα εἶχε τὴν ἐντασιν τῶσων ἡλίων ἀρχάτων καὶ ὡς ἀναλυθέντων εἰς ὅλον τὸ στερέωμα. Ἐκίνει τὰς μικρὰς του χεῖρας, χανῶν καὶ ὑγρὰς ὡς ἐντὸς γλίσκου ὕδατος. Καὶ ἡ μουσικὴ, ὁ ἀκριβέστερος αὐτὸς θόρυβος, καθὼς

ἐσυμφώνει πάντοτε μὲ τὸν Γκωτιὲ νὰ τὴν ὀνομάζῃ, τὸν ἐβασάνιζεν ἐπὶ πλέον, ὡς νὰ ἦσαν αὐτὰ τὰ ἴδια του νεῦρα ἐντεταμένα ἐπάνω εἰς τὸ καθάλλο τοῦ βιολιοῦ καὶ τῆς πασαβιδίλας, καὶ νὰ ὑφίσταντο αὐτὰ τὰ ἴδια τοὺς ἀνηλεεῖς σπαραγμούς τοῦ δοξαριοῦ, χρισμένου μὲ ἀνεπαρκὲς κολοφώνιον· ἔτριζον, μὺ ἔλεγεν, αἱ ἀπονευρώσεις καὶ οἱ τένοντες τῶν μυῶνων του τῶν πλῃθαυῶν, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὰ κόκαλα του. τὸν μυελὸν τῶν ὁποίων διέτρεχον καὶ ἐμούδιαζαν ἄγνωστοι φοικιάσεις. Τὸν ταλαίπωρον! ἐγνώριζον ὅτι δὲν ἦτο ἡ συμπίκνωσις τόσοσιν ἡλεκτρικοῦ ρευστοῦ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν πὺ τοῦ ἐπροξένει αὐτὴν τὴν ἐκρυθμον κατὰστασιν. Ἀλλὰ... Τὰς τρεῖς κατὰς τελευταίας ἡμέρας εἶδεν ἄπαξ, ἐπανεῖδε καὶ ἐγνώρισεν νεκρὰν Κόρην, ἡ ὁποία ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ μεταβάλῃ ὀλόκληρον τὴν μισανθρώπιαν του καὶ ἰδίως τὴν γυναικοφοβίαν του εἰς αἴσθημα τρυφερόν... εἰς τελευταῖόν τινα ἔσως ἔρωτα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ πρώτου. Τὸν ταλαίπωρον! Καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην στιγμὴν, πρὸ ὀλίγου, ὡς στρατιὰ ἀπολέμητος μὲ δύναμιν ἀδυσώπητον καὶ μοιραίαν ὡς νόμου φυσικοῦ, ἡγέρθη μέσα του ἡ συναίσθησις τῆς ἀξιοπρεπείας του, τὸ βῆρος καὶ ὁ σεβασμὸς τῶν κακτημένων του ἀργῶν καὶ ἀξιοματῶν, διὰ νὰ κατὰπνιξῇ τὴν στιγμικίαν του ἀδυναμίαν, τὴν παροδι-

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

(*Ιδε σελ. 159).

— Τὸ θέλω, ἀπήντησε μὲ κουρασμένην φωνήν.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει καὶ πάλιν.

Ὁ ταξιδιώτης ἔσυρε ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του χαρτοφύλακιον ἔβγαλε μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἐζήτηε τὴν ἀγγελθεῖσαν περικοπήν.

— ...Μάλιστα, νάτο... ἀφίλτατέ μου, πρόσχε τὴν ὑγείαν σου, μὴ βγαίνεις χωρὶς ἐπανωφόρι, μὲ λέγουν τὸν ἀέρα τῶν Παρισίων ἐπικίνδυνον...» καὶ διακοπτόμενος:

— Εἶναι ἄραγε ἐπικίνδυνος ὁ ἀέρας τῶν Παρισίων, Μαρία;

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Ἰσως ἔχει δίκαιον, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἤμην τόσο καλὰ ὅσον κατὰ τὴν εἰς Παρίσιους διαμονὴν μου. Μὰ νὰ ἐκεῖνο πού ἤθελα νὰ διαβάσω: «Πρὸ πάντων πρόσχε ἰδιαιτέρως τὴν Μαρίαν κατὰ τὸ μέγα τοῦτο ταξίδι. Πόσον χαίρω πού θὰ τὴν ἐπαινῶ. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔγινε ὑπερβολικὰ σοφὴ καὶ νὰ βρίσκω ἔλεος ἐνώπιόν της! Πιστεύω ὅτι θὰ σέ βοηθήσῃ μετ' εὐχαριστήσεως εἰς τὰς ἐργασίας σου, εἶναι τόσο σπουδαία ὑπ' ὅλας τὰς ἐπ' αὐτῆς. Πόσα μουσεῖα ἐπισκέψῃ! Πόσα δημόσια μαθήματα ἀκούσῃ! καὶ ὅλαι ἐκεῖναι αἱ συναυλῖαι καὶ τὰ θέατρα! Εἰμι εὐτυχὴς νὰ σὰς βλέπω τόσο συμφώνους. Εἶναι πραγματικὸ εὐτύχημα καὶ διὰ τοὺς δυὸ ὅτι κατοικεῖτε μὲ τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην. Εἰμπορεῖτε νὰ βλέπεσθε καθε στιγμὴ καὶ νὰ διευθετεῖτε τὰς ἐκδρομὰς σας καὶ διὰ τὴν ἡμέραν καὶ διὰ τὴν νύκτα. Δὲν μποροῦσες νὰ ἔχῃς καλλίτερον ὁδηγὸν κατὰ τὴν διαμονὴν σου στὰ Παρίσια. Τί κρίμα πού δὲν μποροῦσα νὰ σέ συνοδεύσω!»

— Τί κρίμα, εἶπε μὲ στεναγμὸν ἡ Μαρία.

— Ναι βέβαια, ὑπὸ ἀψοίαν ἔποψιν· ἀλλὰ ἂν ἡ Ἄννα ἦτο μαζὶ δὲν θὰ ἔβλεπα οὔτε τὸ τέταρτον ἀπὸ ὅσα εἶδα. Τὸ Μπὸν-Μαρσέ καὶ τὸ Λουῆρο, νὰ ἐκεῖνα πού ἐνδιαφέρουν τὴν Ἄνναν καὶ ξέρω τὸν καιρὸ πού ἀπαιτοῦν αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὰ καταστήματα. Θυμῶμαι τὴν ἐκδρομὴν πού κάμαμε στὴν Κοπεγχάγη πρὸ δύο ἐτῶν...

— Ἀλλὰ, ἀπήντησε ἡ Μαρία, πταίεις ὀλίγον καὶ σὺ διότι δὲν τὴν ἐνέπνευσες ἄλλας ὁρέξεις, ἄλλας κλίσεις. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ κρίνω ἀπὸ τόσο μακρὰν. Ἦτο πολὺ νέα ὅταν τὴν ἄφησα καὶ ἄπειρος τοῦ πρακτικοῦ βίου κατὰ τὴν γνώμην μου.

Ὁ συζυγὸς τῆς Ἄννας ἐπανελάθε μὲ μονότονον ὄψος:

— Ἔμεινε ὅ,τι ἦτο· εἶναι ἀρίστη μήτηρ διὰ τὰ τέκνα μου.

— Καὶ ἡ ἀρίστη τῶν συζύγων δι' ἐσέ, ἐδιώρθωσεν ἐκείνη μὲ σοβαρότητα· δὲν σκέπτεται ἄλλο παρὰ ἐσέ, Ἔρικ, καὶ τὰ τέκνα σας.

— Βεβαίως! ἀλλὰ καὶ ἄλλο τίποτε. Διατάσσει νὰ κάμουν διὰ τὸ γεῦμα τὰ φαγητὰ τὰ ὅποια μ' ἄρε-

σουν, φοβεῖται μήπως κρυολογήσω, μὲ κάμει μυριάς περιποιήσεις· μὲ δυὸ λέξεις, εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ· δὲν προξενεῖ καμμίαν ἐκπληξιν ἡ Ἄννα, δὲν ἔχει καμμίαν ζωηρότητα, καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὸ πνεῦμα της. Θὰ εἶναι ἡ ἰδίᾳ μετὰ δέκα ἔτη, μετὰ τριάκοντα ἔτη.

— Ἐνόμιζον πάντοτε, διέκοψε νευρικὴ ἡ Μαρία, ὅτι αἱ ἡσυχὴ διαθέσεις καὶ ὁ ὁμαλὸς χαρακτὴρ εἶναι τὰ μόνα ἐχέγγυα τῆς εὐτυχίας τοῦ γάμου...

— Καὶ δι' αὐτὸ εἰμι πολὺ εὐτυχὴς, ἀπήντησε χωρὶς πεποιθήσιν ὁ συζυγὸς τῆς Ἄννας.

Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ μου συνταξιδιώτας ἐσκέπτετο ἰδιαιτέρως· ἐπὶ τέλους ὥσάν νὰ ἦελεν ἐκεῖνος νὰ ὑποσημειώσῃ τὴν ἰδέαν του διὰ τῆς συγκρίσεως εἶπε.

— Ὁμοιάζετε, ὅσον τὸ δυνάττον ὀλιγώτερον, διανοητικῶς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἄρῃσε τὸν γαμβρόν της νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν διαθεσάσιον ταύτην.

— Ἰσως, ἀπήντησεν ἡσύχως, εἰμι ζωηρότερα ἀπὸ τὴν Ἄνναν, μολοντί μεγαλύτερα της κατὰ τρία ἔτη. Νομφρεῖσα πολὺ νέα ἐκείνη ἐπεφορτίσθη πολὺ ἑνωρὶς τὰ βάρη καὶ τὰς φροντίδας τὰς οἰκογενειακάς. Ἐγὼ εἰμι τὸ πουλὶ πού δὲν ἔχει κλωθὸν ἡναγκάσθην νὰ διατρέξω μόνη τὸ σταδῖόν μου, νὰ προσδοκῶ τὰ πάντα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν μου καὶ ἔχω τὴν μόνην φροντίδα νὰ διατηρήσω, ἀγνὴ καὶ ὑπερήφανος, τὴν ἐλευθερίαν μου.

— Καὶ τοιοτρόπως ἀνέπτυξες εὐρύτατα τὰ χαρίσματα τὰ ὅποια εἶχες...

Ἡ Μαρία διέκοψε τὰς διακκεῖς αὐτὰς διαδηλώσεις ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπανελάθε:

— Αὐτὰ τὰ πολύτιμα χαρίσματα ἡ Ἄννα δὲν τὰ εἶχε...

— Αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ τὸ πῇς!

— Τὸ αἰσθάνομαι καλλίτερα, εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν. Ἐσὺ, Μαρία, ἔχεις ὅτι λείπει ἀπὸ τῆς ἀδελφῆν σου...

Βαθεῖα σιωπὴ ἠκολούθησε τὸ ἀπόφθεγμα τοῦτο τοῦ συζύγου τῆς Ἄννας.

Ἐνόμισα νὰ ἤκουσα:

— Καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἔχει ὅ,τι μὲ λείπει.

Ἀλλὰ ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἐπικινδύνου τοῦτου ἐδάφους· δι' ὃ μὲ σχεδὸν ἤρεμον φωνὴν εἶπε:

— Ἀλλὰ δὲν ἐζητούσαμεν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπιστολήν. Ἐξακολουθεῖ, τί διάβαζες;

Ἐνῶ ὁ γείτων μου αἰσχνυόμενος ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὸ γόητρον τῆς φρονίμου γυναικαδελφῆς του ἐπανελάμβανε τὴν ἐπιστολήν του, ἤρχισα νὰ ἐξανίσταμαι κατὰ τῆς ἀμφιβόλου καὶ ὀλίγον εἰλικρινοῦς θέσεώς μου, παρισταμένη, χωρὶς πλέον νὰ εἰμφορῶ νὰ ἀποφύγω εἰς τὰς ἐνδομύχους ἐκμυστηρεύσεις δύο παρχλαληθειῶν πλὴν ὅχι ἀκόμα ἐνόχων καρδιῶν.

(*Ακολουθεῖ.)